

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 314/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júla 2011 prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21 Cob/6/2011-141 z 12. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) vydaným pod č. k. 21 Cob/6/2011-141 z 12. apríla 2011.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že krajský súd „v konaní sp. zn.: 21 Cob/6/2011 porušil moje základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, nakoľko riadne nezdôvodnil svoje rozhodnutie v zmysle § 157 ods. (2) v spojení s § 211 O. s. p., takto boli porušené moje subjektívne práva, bolo povinnosťou odvolacieho súdu svoje rozhodnutie odôvodniť tak, aby splňalo náležitosti v citovaných ustanoveniach, čo sa nestalo a rozhodnutie je nepreskúmateľné, čím došlo k odňatiu práva účastníka konať. V zmysle citovaného v zákonných ustanoveniach sťažovateľ má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, pričom porušovateľ KS Trnava v napadnutom rozhodnutí neodôvodnil vecné argumenty zásadného významu...“.

Sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom a na právny vzťah medzi účastníkmi konania považovala za správne aplikovať ustanovenia § 601 až § 609 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „obchodný zákonník“) o zasielateľskej zmluve namiesto všeobecnými súdmi aplikovaného ustanovenia o prepravnej zmluve. V podrobnostiach poukazovala predovšetkým na skutkové okolnosti, ktoré majú vyplývať z vyjadrení obsiahnutých v zápisniciach z pojednávaní vykonaných Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) ako súdom prvého stupňa. Sťažovateľka ďalej uviedla, že krajský súd „vôbec nezdôvodnil ... vecne argumenty deklarované v ... sťažnosti, a ďalej nezdôvodnil, ktoré dôkazy považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré vykonal a ktoré nevykonal a prečo ich nevykonal...“.

Porušovateľ nepostupoval v súlade s ustanoveniami § 132-136 v spojení s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p...

Je pravdou, že iba súd sám môže rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná, ale na druhej strane je povinný o uplatnených návrhoch účastníka konania v odvolaní na

vykonanie konkrétnych dôkazov rozhodnúť a - pokiaľ im nevyhovie - vo svojom rozhodnutí uviesť, z akých dôvodov uvedené argumenty nevykonal.

Pokiaľ súd takto nepostupoval, porušil zákon a zároveň aj práva zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. ...

Zásah do mojich subjektívnych základných práv a slobôd bol nesmierne intenzívny a nepriaznivý zo strany porušovateľa.

Z uvedených dôvodov považujeme právne závery Krajského súdu BA argumentujúce v danej veci za unáhlené a predčasné. “

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

1. Základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudkom KS Trnava 21 Cob/6/2011 - zo dňa 12. 4. 2011 porušené.

2. Ústavný súd SR v zmysle § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušuje rozsudok KS Trnava 21 Cob/6/2011 zo dňa 12. 4. 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. KS v Košiciach je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M. K. v celkovej sume 314,18 € (dvestodevät'esiadva eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o

postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

Ústavný súd pripomína, že podľa jeho stabilizovanej judikatúry (napr. IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy

zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podstatou sťažovateľkiných námietok sú jej tvrdenia o nedostatočnosti odôvodnenia a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, o nesprávnych skutkových záveroch, ako aj o nesprávnom právnom posúdení veci.

V súvislosti s uvedenými námietkami ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že sťažovateľka ich formulovala veľmi nekonzistentne, vo všeobecnej podobe a bez ich vzájomnej väzby na napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 21 Cob 6/2011-141 z 12. apríla 2011. Ústavný súd sa preto sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietaný rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný v kontexte námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatnila v sťažnosti predloženej ústavnému súdu.

Krajský súd svojím rozsudkom č. k. 21 Cob/6/2011-141 z 12. apríla 2011 ako súd odvolací potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 25 Cb/44/2009-101 z 5. októbra 2010. Dokazovanie vykonané okresným súdom považoval krajský súd za dostatočné a vyvedené dôkazy za správne a jednoznačne vyhodnotené. Súčasne potvrdil aj správnosť právneho záveru okresného súdu, ktorého právne posúdenie veci v prvej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia formuloval takto:

„V rámci vykonaného dokazovania žalobca súdu nepredložil objednávku na vykonanie prepravy ani žiadnu inú zmluvu, ktorá by preukázala, že žalobca prepravu vykonal na základe nákladného listu CMR č... teda nepreukázal existenciu záväzkového zmluvného vzťahu vzniknutého medzi žalobcom a žalovaným, na základe ktorej by bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi za vykonanú prepravu vzhľadom na vykonanú trasu. Súd poukázal na čl. 6 ods. 1 vyhl. č. 11/1975 Zb. o Dohovore o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (CMR), podľa ktorého nákladný list musí obsahovať miesto a dátum vystavenia, meno a adresu odosielateľa, meno a adresu dopravcu, miesto a dátum prevzatia zásielky a miesto jej určenia, meno a adresu príjemcu atď. a tiež na čl. 7 a 9.

Žalobca ako dôkaz, ktorým odôvodňoval opodstatnenosť žaloby predložil CMR č..., z ktorého vyplývalo, že prepravná zmluva bola uzatvorená medzi odosielateľom

L. a žalobcom ako dopravcom, obsahom ktorej bola preprava tovaru pre príjemcu W. Žalobca v konaní nepreukázal opak, pričom zo spisu Okresného súdu Bratislava III spis. zn. 28Cb/20/07 vyplynulo, že prepravu nerobili na základe objednávky žalovaného, ale o prepravu ich požiadal zasielateľ v Poľsku. Žalobca však mal za to, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil tým, že prevzal platbu od spoločnosti W. za prepravu, ktorú vykonal žalobca na základe prepravnej dispozície CMR. Z faktúry predloženej žalovaným č... zo dňa 23. 1. 2006, prílohou ktorej bol CMR 2310460 a dodací list vyplynulo, že žalovaný zabezpečoval prepravu objednaného tovaru pre W. z miesta nakládky P. do B., ale žalobca tento tovar bezdôvodne dopravil do Bratislavy, pričom žalovaný musel zabezpečiť jeho prepravu na správne miesto určenia t. j. do Bardejova, ktorú aj vykonal dopravca I. S., ktorému žalovaný za prepravu zaplatil. Súd v závere poukázal na to, že žalobca nepredložil súdu dôkaz, na základe ktorého by mal žalovaný povinnosť zaplatiť mu žalovanú sumu ani sumu v zmysle zmeneného návrhu pretože nepreukázal platné uzatvorenie prepravnej

zmluvy so žalovaným na vykonanie prepravy, ktorú vykonal podľa CMR 2310460, žalovaný platbu od W. za prepravu, ktorú vykonal žalobca neprevzal, preto súd nemal preukázané skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod na priznanie žalobcom požadovanej pohľadávky voči žalovanému, keď podporne aj konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod spis. zn. 28 Cb/20/07 preukázalo, že CMR potvrdzuje vznik vzťahu medzi odosielateľom a dopravcom, ktorým je práve zmluva o preprave, preto pre priznanie nároku na zaplatenie prepravného nie je žalovaný pasívne legitimovaný.

K námietke premlčania, ktorú vzniesol žalovaný v súvislosti s lehotou premlčania súd poukázal na príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, vzal do úvahy, že ide o dva podnikateľské subjekty, predmet sporu vyplýva z ich podnikateľskej činnosti a vtedy sa na tieto nároky vzťahuje všeobecná 4-ročná premlčacia doba, ktorá do podania návrhu od vykonania prepravy neuplynula a nie je možné, aby bola premlčacia lehota určená dĺžkou premlčacích lehôt, ktoré vyplývajú z Občianskeho zákonníka.

Nárok na náhradu škody, ktorú si uplatňoval žalobca z dôvodu neúspešného konania, ktoré viedol voči pasívne nelegitímnemu účastníkovi pred Okresným súdom Bratislava III vedenom pod spis. zn. 28 Cb/20/07 a za ktorú žalobca považuje náklady vynaložené na trovy konania sa môže priznať iba v prípade, ak sú splnené podmienky pre takýto nárok a tými sú vznik škody, porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou a zavinené konanie škodcu. Žalobcovi škoda vznikla vo výške trov konania na základe porušenia povinností advokáta ako právne vzdelanej osoby, ktorý má poskytovať kvalifikované právne služby, súd preto nezistil, že by zo strany žalovaného došlo k porušeniu povinnosti, ktorá by zakladala pre žalobcu nárok na priznanie náhrady škody, preto i v tejto časti žalobu zamietol.“

Keďže krajský súd sa s opísanými právnymi závermi prvostupňového súdu stotožnil, s poukazom na § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu poukázal na to, že „žalobcovi, pokiaľ sa zaviazal zásielku prepraviť, vzniká nárok na plnenie zo zmluvy o preprave, ktoré nemožno považovať a zamieňať s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ide o rozdielne posúdenie tak z hľadiska skutkového ako i právneho. V tejto súvislosti treba vziať do úvahy, že ak žalobca žiada, aby mu bolo

uhradené plnenie za prepravu, musí sa ho domáhať voči subjektu, ktorý sa k takejto úhrade zo záväzkového vzťahu zaviazal. Ak žalovaný získal plnenie od tretieho subjektu za plnenie, ktoré vykonal, nemôže sa jeho vydania domáhať žalobca titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože sa domnieva, že predmetné plnenie malo byť poskytnuté jemu.

V súvislosti s nárokom na náhradu škody odvolací súd uvádza, že nie je prípustné, aby si žalobca, ako neúspešný účastník súdneho konania svoj neúspech voči tretej osobe, proti ktorej žalobu podal, uplatňoval voči žalovanému, ktorého mal pôvodne žalovať. Žalovaný nezavinil a ani objektívne nezodpovedá za to, že žalobca viedol súdny spor voči nesprávne účastníkovi.“.

Ústavný súd nezistil existenciu skutočností nasvedčujúcich tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd sa vyrovnal s odvolacími námietkami sťažovateľky, ktoré sú obdobné s tými, ktoré uplatnila aj v sťažnosti na ústavnom súde.

V súvislosti so sťažovateľkou namietaným odôvodnením rozsudku krajského súdu ústavný súd pripomína svoju konštantnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu vychádzajúce z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, IV. ÚS 66/2011). V nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto

aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

Krajský súd v napadnutom rozsudku zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľke potvrdil. Náležite pritom vysvetlil posúdenie právneho vzťahu založeného medzi účastníkmi konania a vysporiadal sa s aj otázkou dôvodnosti nárokov žalovaných sťažovateľkou. Skutočnosť, že sa sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje.

V danom prípade namietaný rozsudok krajského súdu v nadväznosti na rozsudok okresného súdu č. k. 25 Cb/44/2009-101 z 5. októbra 2010 podľa názoru ústavného súdu znesie kritériá kladené na rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré vyplývajú z ústavných záruk základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých súčasťou je aj predpoklad, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite (m. m. II. ÚS 63/06), a nesignalizuje porušenie označených základných práv a slobôd, čo by odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

Za daných okolností ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2011